

CASES QUE TENEN HISTÒRIA

LA FERRERIA

Com pedra clavada a la pedra, sobre el portal adovellat de la casa, de la mateixa pedra que ha sapigut resistir més que el ferro que volia pregonar, una enclusa i una data, 1558. Res més, o gairebé res més ens conten les pedres i les tradicions de La Ferreria.

Però quantes coses diuen aquests pocs símbols. Per aquells temps Sta. Eulàlia no seria pluralista, i que poc m'agrada usar aquest mot. Ben cert, la gent faria una sola tasca, i sortós de poder-la fer tranquil. El pagès seria sols pagès, i tot fóra una pagesia, manual, simplista, pobreta, ben limitada a la vista d'avui. Sègols, mestais i poques xeixes, o cap, civades i ordis pel poc bestiar, casolà. Les vinyes, encara indígenes, sense sulfats ni sofres, ni esbrollar ni esgriolar, una simple estaca i a viure. Ni patates ni farratges; no els havien arribat els temps, El cànem negava extenses zones i donava treball insà, dur, ingrata a dones i homes; records tenen encara masies d'aquest rieral. El bosc també ajuda, i tot era tasca dura, que seguia el sol i l'omplia el suor.